

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μινονήρια τῶν περιδίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

...Καὶ ὁ κόμης ντὲ Σαιν Ρεμί, ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστόλι, τὸ πέταξε ἀπάνω στὸ τραπέζι, φωνάζοντας τὸ γιό του Φλωρεστάν:

— Νά!... Πάρ' το καὶ αὐτοκτόνησε, ἂν δὲν

εἶσαι δειλός!

Ὁ Φλωρεστάν ὄμως τραβήχτηκε πίσω, τρέμοντας ὄλος, καὶ φώναξε:

— Πατέρα μου, μετανοᾶ! Μετανοᾶ!...

— Εἶνε ἀργὰ παιδί... Ἡ πόρτα τραντάζεται ἀπὸ τὸ χτυπήματα τῶν ἀστυνομικῶν.

— Πατέρα μου, σὰς ἐξορκίζω στὸ Θεό!... "Ἐλεος!..." κρούγασε ὁ Φλωρεστάν, πέφτοντας γονατιστός.

Μὰ ὁ κόμης τὸν τράβηξε, τὸν σήκωσε ὀρθοῦ καὶ κρατῶντας τον δυνατὰ ἀπ' τὸ χέρι, τοῦ φώναξε, ποτείνοντας τὸ δεύτερο πιστόλι πού τῶβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του:

— Ἀφοῦ εἶσαι δειλός καὶ δὲν θέλεις νὰ σκοτωθῆς μόνος σου, θὰ σὲ σκοτώσω ἐγώ...

Καὶ στήριξε τὸ στόμιό του ὅπλου του ἐπάνω στὸ στήθος τοῦ γιου του...

Ὁ θύρβος ἀπ' ἔξω ἔδειχνε ὅτι ἡ πόρτα δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντέξει περισσότερο.

Ὁ ὑπόκομος ἀντέληξε τότε μὲ μιὰς ὅλη τὴν κρισιμότητα τῆς θέσεώς του. Συγχρόνως βιάς μι' ἀτραπή πέρσος ἀπ' τὰ μάτια του, σὺν νύ τοῦ ἦρε κάποια ξαφνικὴ σκέψις. Ἀλλάζοντας ἀπότομα στάσι, εἶπε μὲ ὕτοναγὴ στὸν πατέρα του:

— "Ἐχετε δίκιο, πατέρα μου... Δόστε μου τὸ πιστόλι! Φτάνει παιδί ἡ αἰτία... Ἡ ζωὴ πού μὲ περιμένει θὰ εἶνε φοιχτή... Δὲν ἀξίζει παιδί τὸν κόπο νὰ τὴν ὑπερσπίζομαι... Δόσε μου τὸ ὄπλο καὶ θὰ δῆς ἂν εἶμαι δειλός!..."

Καὶ ἀπλώσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ πιστόλι, προσθέτοντας:

— Πρὶν πεθάνω ὄμως λυπηθῆτε με καὶ πέστε μου μιά μόνω λέξι, μιὰ λέξι παρηγορίας, οἴκτου, ἀποχιρτισμοῦ...

Ὁ κόμης τὸν κούταξε καὶ μιὰ βραχεῖά συγκίνησις ζωγραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικά του.

— «Αἶ, παρ' ὅλα αὐτά, εἶνε παιδίμου!» εἶπε μέσα του δι' στάζοντας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πιστόλι. Τόσο τὸ χειρότερο διασώ. Ἄν εἶνε παιδί μου, δὲν πρέπει οὐτε μιὰ στιγμὴ νὰ διατάσω.

Ἡ πόρτα τοῦ ἀντιθαλάμου κλονιζότανε τώρα, ἔτοιμη νὰ σαριαστῇ κάτω.

— Πατέρα μου!... Θὰ μποῦν μέσα! Τραύλισε ὁ Φλωρεστάν. Νά, πρέπει νὰ πεθάνω!... Δόσε μου μόνο τὸ χέρι σου καὶ οὐχώρασέ με...

Παρ' ὅλη τὴ σκληρότητά του, ὁ κόμης ἐρίρησε καὶ εἶπε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Σὲ συγχωρᾶ!

— Πατέρα μου!... Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ!... Τρέξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι μὲ σκότωσε ἐσὺ... Χαῖρε, πατέρα μου!...

Καὶ ὁ Φλωρεστάν στήριξε τὸ στόμιό του πιστολιοῦ ἐπάνω στὴν καρδιά του...

Ἔνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ κόμης, ἔχοντας τὸ κεφάλι του γυρισμένο ἄλλου γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ, ἄνοιγε τὴν πόρτα κ' ἔτρεχε ἔξω στὸν ἀντιθάλαμο. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν παραβιάσει τὴν εἰσοδο κ' εἶχαν μπει μέσα.

Ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν ἀστυνομικῶν βλέποντας τὸν κόμητα κάτωχρο καὶ ἔξαλλο, σάσθηκε κ' ἔγνεψε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ μὴν προχωρήσουν. Εἶχε καταλάβει τὰ πάντα, γιὰτὶ ἤξερε ἀπ' τοὺς ὑπῆρτες ὅτι ὁ Φλωρεστάν βρισκόταν μόνος του μὲ τὸν κόμητα.

— Σκοτώθηκε! φώναξε ὁ κό-

μης, κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα ἰστίῃ χέρια του. Σκοτώθηκε!... Κ' ἔκανε καλά, γιὰτὶ ἦταν πρωτιμώτερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ ντροπὴ! Ἄλλ' ὅπως ἴσπυτε τὸ πράγμα εἶνε πολὺ σκληρό.

— Κύριε, εἶπε μὲ σεβασμὸ ὁ ἀστυνομικός, θὰ σὰς παρακαλοῦσα ν' ἀποσυρθῆτε ἀπὸ δῶ, γιὰ μὴν δοῦν τὰ μάτια σας νεκρὸ τὸ παιδί σας.

— "Ἐχετε δίκιο, κύριε ἀπάντησε ὁ κόμης. "Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ ὀπιου ἔκλεψε τὰ διαμάντια ὁ γιός μου, σὰς παρακαλῶ νὰ τοῦ πῆτε νὰ παρουσιαστῇ στὸν τραπεζίτη μου κ. Ντυπὸν καὶ νὰ πάρῃ τὸ ἀντίτιμό τους. Ἐντωμεταξὺ, θὰ ἔχω συνηνεγηθῆ ἐγὼ μαζὺ του.

Ὁ ἀστυνομικός ὑποκλίθηκε καὶ ὁ γέροντ κόμης βγήκε ἔξω μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ τελευταίου, ὁ ἀστυνομικός μὲ ἀργὰ βήματα διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο στὸ ὀπιό διαδραματίστηκε ἡ προηγούμενη σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Φλωρεστάν καὶ τοῦ πατέρα του. Τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας ἦταν κατεβασμένο καὶ τὸ ἀνασήκωσε μὲ κάποια φρίκη, νομίζοντας ὅτι θὰ ἔβλεπε μπροστά του ἕνα πτώμα.

Μὰ δὲν εἶδε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε...

Ὁ Φλωρεστάν εἶχε γίνῃ ἄφαντος...

Τὸ κάκο ὁ ἀστυνομικός ἐρεύνησε παντοῦ, πίσω ἀπ' τὰ ἐπιίλια, πίσω ἀπὸ τίς κουρτίνες.

Τέλος ἀνεκάλυψε μιὰ μικρὴ μυστικὴ πόρτα καὶ προσάθηρε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ τὴν κλειδωμένη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς. Ὁ ἀστυνομικός κατάλαβε ἀμέσως τὰ πάντα...

— Ξεγέλασε τὸν πατέρα του καὶ τώσκασε ἀπὸ δῶ! φώναξε μὲ ἀγανάκτησι.

Πρῆχματικά ὁ ὑπόκομος εἶχε προσποιηθῆ μπροστά στὸν πατέρα του, πυροβολῶντας πρὸς τὴν ὄροφ, πὼς ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ. Μὰ, μόλις ὁ κόμης βγήκε ἔξω, τώσκασε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα.

Ἡ ἀστυνομία ἐρεύνησε ὅλο τὸ σπίτι... Μὰ δὲν ἀνακάλυψαν κανένα ἴχνοσ.

ΜΕΡΟΣ ΣΤ'

Α'

Η ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΙΣ

Τὴν ἐπομένῃ τῆς βραδυᾶς πού διαδραματίστηκαν τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ ἐκτυλίχθηκε στὴν φυλακὴ τοῦ ἀγίου Λαζάρου, τὴν ὥρα τῆς ἀναμνησίς τῶν φυλακισμένων γυαικῶν.

Ἐνῶ ἡ ἄλλες φυλακισμένες περιφερόντουσαν στὴν ἀυλὴ, ἡ Μαριάνθη καθόταν στὸ περὺλι τῆς μικρῆς δεξιαμενῆς. Φοινῶτα ἕνα μελαγχολικὴ κ' ἔρραβε ἕνα ρουχαλάκι γιὰ τὸ παιδί τῆς φυλακισμένης πού ἡ ἄλλες κρατούμενες τὴν εἶχαν ἐνομομάσει Βουνοῦ τοῦ "Ἀη—Γιαννιού. Ἡ φτωχὴ καὶ ἀσχημὴ αὐτὴ προστατευομένη τῆς Κελαϊδίστρας, καθόταν μπροστά σὴν πόδια τῆς καὶ τῆς ἔρριχνε κάθε τόσο, βλέμματα γεμάτα λατρεία κ' ἐδγνώμοσυνη. Σὲ κάποια στιγμὴ τῆς εἶπε τρυφερά:

— Φτάνει παιδί, χροσέ μου ἀγγελε... Ξεκουράσου λίγο...

Ἡ Μαριάνθη δὲν πρόφτασε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε στὴν ἀυλὴ ἡ κ. Ἄρμαν, ἡ ὀπιου πλησίασε τὴ νέα καὶ τῆς εἶπε γεμάτη χαρά:

— Ἐχω, κόρη μου, νὰ σοῦ ἀναγγελοῦ μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἰδησι.

— Τί λέτε, κυρία; φώναξε ἡ Κελαϊδίστρα, ἡ ὀπιου σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι τῆς.

Εἶχε προσποιηθῆ, πυροβολῶντας πρὸς τὴν ὄροφ, πὼς ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Οι φίλοι σου δεν σε ξέχασαν! Ξεκαλύφθηκε η κ. 'Αρμάν. Έπευξαν την αποφυλάκιση σου... 'Ο κ. διευθυντής των φυλακών μόλις πριν όλίγου έλαβε την σχετική διαταγή.

— Έινε δυνατόν, κυρία;... 'Ω! Με μου, σ' ευχαριστώ!...

— Ήταν τόση ή συγκίνησις της Μαρϊάνθης, ώστε έγινε κατάλωμη, έφερε το χέρι της στην καρδιά της που χτυπούσε δυνατά και σαριώθηκε πάλι στη θέση της.

— 'Ήσυχασε, κόρη μου, της είπε ή κ. 'Αρμάν με καλωσύνη.

— 'Ω! κυρία, πόση ευγνωμοσύνη αισθάνομαι γι' αυτόν που φρόντισε γιά τήν άπελευθέρωσή μου.

— Χωρίς άλλο ή κυρία μαρκησία ντ' 'Αρβιλ θα τώ έκανε αυτό! Είπε ή κ. 'Αρμάν. 'Εξώ περιμένει μια γρηά για να σε παραλάβη και να σε οδηγήση κοντά στους καλούς ανθρώπους οι όποιοι τόσο ενδιαφέρθηκαν γιά σένα... Περιμένας μία στιγμή να πώ δυό λόγια σε μι' άλλη φυλακισμένη κι' έφτασα...

— Δύσκολα θα μπορούσα κανείς να περιγράψη τή θλίψη του Βουνού τού 'Αη-Γιαννιού, όταν άκουσε πως ό σωτήρας της άγγελες, όπως ονόμαζε τήν Κελαϊδίστρα, θα έφρευε από τή φυλακή. Δέν λυπόταν όμως τόσο γιατί τώρα που θα έφρευε έκείνη, ίσως ή άλλες θα ξανάρχιζαν να τή βασανίζουν, όσο γιατί έμελλε να χωριστεί από τό μόνο πλάσμα που έδειξε γι' αυτή κάποια συμπάθεια.

Καθισμένη πάντα μπρός στα πόδια της Κελαϊδίστρας, είχε σκυμμένη τό κεφάλι της κι' έμενε άκίνητη και σιωπηλή...

— 'Η Μαρϊάνθη, παρ' όλη τή χαρά που έννοιωσε γιατί θα έβγαζε από τή φυλακή, ανατριχίλαζε καθώς συλλογιόταν τήν Κουκουβάγια και τό Δάσκαλο, οι όποιοι τήν είχαν εκβιάσει να τους όρκιστή ότι δέν θα διηγούταν τα παθήματά της στους ευεργέτες της. 'Αλλά δέν άργησε να διώχη τους θλιβερούς αυτούς συλλογισμούς, με τήν έλπίδα ότι θα ξανάβλεπε τό άρόκνημα τού Βουκεβάλλ, τήν κυρία Γεωργία και τό Ροδόλαφο, στους όποίους μάλιστα σκόπευε να συστήση τή Λύκαινα και τό Γκαγιάρ, γιά να τους προστατεύσουν.

Σέ λίγο εσφαρισμένη ή Μαρϊάνθη γιά τή σιωπή τού Βουνού τού 'Αη-Γιαννιού τήν άγγιξε έλαφρά στον ώμο και της είπε:

— Λέγε μου τώρα που θα φύγω από δω, μπορώ να σου φανώ χρήσιμη σε τίποτε;...

— Νοιώθοντας τό χέρι της Κελαϊδίστρας, ή φτωχή φυλακισμένη άνασκήρτισε, άφησε τα χέρια της νά πέσουν στα γονατά της και γύρισε προς τή νέα τό πρόσωπό της που ήταν γεμάτο από δάκρυα.

Τόσο πικρή ήταν ή λύπη που άπλωνότανε στό πρόσωπο τού Βουνού τ' 'Αη-Γιαννιού, ώστε ή άσχήμια της ξεσφαινόσθηκε.

— Τι έχεις, καλή μου φίλη; τή ρώτησε ή Κελαϊδίστρα. Γιατί κλάεις;

— 'Αφού φεύγεις έσύ!... της άπάντησε ή φυλακισμένη με φωνή κομμένη από λυγμούς. Ποτέ δέν συλλογίστηκε ότι μπορείς να φύγεις από δω... Τώρα πεία δέν θα σε ιδώ ποτέ... ποτέ πλέον!

— Σε βεβαιώνω πως θα σε θυμάμαι πάντα.

— 'Εκείνη τή στιγμή, έφτασε πάλι ή κ. 'Αρμάν και διέκοψε τή συνομιλία των δυό φυλακισμένων.

Τό Βουνό τού 'Αη-Γιαννιού έβρεξε τότε με φλογερά δάκρυα τα χέρια της Μαρϊάνθης, καθώς τήν άποχωρίζοταν.

— 'Η δυστυχισμένη! είπε ή κ. 'Αρμάν, καθώς άπομακρυνόταν, με τή νέα. 'Η ευγνωμοσύνη της γιά σένα με κάνει να σχηματίσω καλύτερη ιδέα γι' αυτή.

— 'Η άλλες φυλακισμένες όταν έμαθαν ότι στην Κελαϊδίστρα είχε δοθή χάρις, αντί να ζηλέψουν, έννοιωσαν μεγάλη χαρά κι' έτρεξαν να τήν άποχαιρετήσουν με μεγάλη έγκαρδιότητα.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας, ή Μαρϊάνθη ξανάβαλε τα ώραια ρούχα που φορούσε όταν βρισκόταν στό άρόκνημα τού Βουκεβάλλ, και μπήκε στό γραφείο των φυλακών.

— 'Εκεί τήν περιμένας ή Σεραφίνα, ή οικονόμος και συνένοχος των έγκλημάτων τού Ζάκ Φεράν, γιά να τήν παραλάβη και να τήν πάη στους Γκαγιάρ, στό νησί τού Χαλαστή, γιά να τήν πλείουν.

— 'Ο Ζάκ Φεράν, χάρις στις ίσχυρές σχέσεις που είχε δέν δυσκολεύτηκε να έπιτύχη τή διαταγή τής άποφυλάκισης της Μαρϊάνθης. 'Επήρε λοιπόν τή διαταγή αυτή και τήν έστειλε στό διευθυντή των φυλακών με τή Σερα-

φίνα. 'Όταν ή μέγαιρα αυτή παρουσιάστηκε στό διευθυντή και τού έδωσε τή διαταγή, τού έξήγησε ότι θα παρελάμβανε ή ίδια τή φυλακισμένη γιά να τήν οδηγήση κοντά στους προστάτας της.

Κανείς δέν όποφιάστηκε τίποτε και της είπαν να περιμένη γιά να παραλάβη τή νέα.

— 'Όταν ή γρηά οικονόμος αντίκρυσε τή νέα, έμεινε κατάπληκτη από τήν όμορφιά της.

— 'Α! κόρη μου! της είπε με φωνή γεμάτη γλύκα. Φαντάζομαι τή χαρά που θάχης γιατί βγαίνεις από τή φυλακή...

— 'Ω! ναί! άπάντησε ή νέα. Και τή χαρά σου αυτή θα τήν χρωστάω χωρίς άλλο στη μαρκησία ντ' 'Αρβιλ.

— Να!... να!... μουρμούρισε ή Σεραφίνα. 'Αλλά έλα να πηγαίνουμε τώρα, γιατί είναι άργά... και θα κάνουμε άρκετό όροδο.

— Θα πάμε λοιπόν στό Βουκεβάλλ; Στής κυρίας Γεωργίας; φώναξε ή Κελαϊδίστρα γεμάτη γαρά.

— Ναί, θα πάμε στην έξοχή... στής κυρίας Γεωργίας, είπε ή οικονόμος.

Και γιά να διώχη από τό μυαλό της νέας, κάθε όποψία, έπρόσθεσε με προσποιητή άφέλεια:

— 'Αλλά πριν ξαναείδης τήν κυρία Γεωργία, θα δοκιμάσης μία άλλη χαρά που δέν τήν περιμένεις.

Και ή κυρία Σεραφίνα, άφρο χαιρέτησε τό γραμματέα της φυλακής, κατέβηκε τή σκάλα, άκολουθούμενη από τήν Κελαϊδίστρα.

— 'Όταν οι δυό γυναίκες βρέθηκαν στην έξοδο, εβδαν μία νέα κόρη που προχωρούσε προς τήν πόρτα της φυλακής και που άσφαλώς πήγαινε να έπισκεφθή κάποια φυλακισμένη.

— 'Ήταν ή Γελασίνα!

— Γελασίνα! φώναξε ή Μαρϊάνθη, άγνωρίζοντας τήν παλιά της φίλη.

— Κελαϊδίστρα! άπάντησε ή μοδιτρούλα.

Και ή δυό κοπέλλες ρίχτηκαν ή μία στην άγκαλιά της άλλης.

— 'Αφού άλλαξαν ένα σωρό φιλήματα και χάδια, κυττάχτηκαν στα μάτια. 'Η Γελασίνα φαινόταν γεμάτη χαρά γιά τή συνάντησή αυτή, ενώ άπεναντίας ή Μαρϊάνθη ήταν κατασκευημένη γιατί ή συνάντησή της με τήν παλιά φίλη της, της έφερε στο μυαλό τις εύτυχισμένες εκείνες ήμέρες που ήταν ακόμα μία άθωα παιδούλα.

— Μαρϊάνθη μου! 'Αγαπημένη μου! 'Εσύ είσαι; ξεφώνιζε ή μοδιτρούλα.

— Γι εύτυχία! Πόσον καιρό έχουμε να ιδωθούμε! της άπάντησε ή Κελαϊδίστρα.

— Μα δέν μου λές; Μένεις στην έξοχή; ρώτησε ή Γελασίνα κυττάζοντας τα άγροτικά ρούχα της φίλης της.

— Ναί, έδω και λίγο καιρό, άπάντησε ή Μαρϊάνθη, χαμηλώνοντας τα μάτια της.

— Και θα ήθελες βέβαια να δής καμμία γνωστή σου στή φυλακή;

— Να!... ήρθα να δω κάποια... τραύλιση ή Μαρϊάνθη κατακοκκίζοντας άπ' τήν ντροπή της...

— 'Αλήθεια, έχω παράπονα μαζί σου.

— Τι παράπονα;

— Να έπρεπε να με ειδοποιήσεις πως μένεις στην έξοχή... Δέν άφήνει κανείς έτσι τους καλούς του φίλους χωρίς να τους χαιρετήσω!...

— Πρέπει να ξέρης, είπε ή Μαρϊάνθη, της όποιας ή ταραχή μεγάλωνε όλοένα, ότι έφυγα από τό Παρίσι τόσο εσφαρικά, ώστε δέν μπόρεσα να σε ιδώ... Συχώρησε με...

— Δέν πειράζει... Συχωρημένη νάσαι... Είμαι τώρα πολύ ευχαριστημένη που σε ξαναείδα! άλήθεια, έχεις όίκη που αγαπάς τήν έξοχή. 'Ενώ στό Πάρισι, όταν μία νέα είναι κατάτονη, όπως είμαστε έμεις, μπορεί να παραστρατήσει εύκολα... Νά, θυμάσαι τή φίλη μας τή 'Ιουλιία και τήν Ροζίνα;...

— Ναί, τίς θυμούμαι πολύ καλά...

— 'Ε λοιπόν, βρέθηκαν δυό άσυνείδητοι νέοι και τίς ξεγέλασαν, γιά να τίς έγκαταλείψουν κατόπι στο έλεος τού Θεού... 'Ετσι ή φτωχές καϊνάντες σαν τίς έκεινές αυτές γυναίκες που κλείνουν έδώ μέσα...

— 'Ω! Θεέ μου! ξεφώνισε ή Κελαϊδίστρα, ή όποια χλώμινας τρομερά, με τήν σκέψη ότι κ' ή ίδια μόλις είχε βγη από τή φυλακή αυτή.

(Άκολουθεί)

'Η Μαρϊάνθη ξανάβαλε τα ώραια ρούχα που φορούσε στό άρόκνημα τού Βουκεβάλλ.